

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI HAI NGOÀI HIỀN VIỆN CHÚA TÔI TÂM SỰ

Đón thị vệ lui ra rồi, Vi Tiểu Bảo mới khẽ gõ cửa phòng hai cái và lên tiếng:

- Hối Minh xin bái kiến.

Sau một lúc vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Vua Khang Hy không nhẫn nại được thêm nữa, tiến thêm một bước gõ cửa hai cái.

Vi Tiểu Bảo xua tay ra hiệu cho nhà Vua đừng lên tiếng.

Vua Khang Hy sắp mở miệng hô "Phụ Hoàng!" đành phải dừng lại.

Hồi lâu mới nghe tiếng Hành Điền nói vọng ra:

- Hối Minh thiên sư ! Tệ sư huynh tinh thần mỗi mệt, xin miễn cho không thể tiếp kiến được. Y gởi mình vào chốn không môn, trần duyên đã hết, vậy thiên sư chuyển lời cho người ngoài không nên đến quấy nhiễu cuộc thanh tu của y.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ! xin đại sư mở cửa, tiểu tăng chỉ ra mắt một lần là đủ.

Hành Điền nói:

- Theo ý tệ sư huynh thì đây là chùa Kim Các, các vị là khách không vâng theo pháp chỉ của phương trượng, tưởng không trách ai được.

Vi Tiểu Bảo quay lại ngó Vua Khang Hy thấy long nhan cực kỳ thê thảm, bất giác lảo bầm:

- Thằng cha này nói ta không phải là phương trượng ở đây thì không thể gọi hán mở cửa được. Vậy ta đến yêu cầu phương trượng chùa này lại kêu cửa cũng chẳng khó gì.

Gã toan xoay mình chạy đi, bỗng nghe nhà Vua không nhẫn nại được nữa khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo lại nghĩ bụng:

- Ta mà đi yêu cầu phương trượng ản tự lại kêu cửa thì ra có ý bức bách lão Hoàng gia. Sao bằng dùng cách mềm dẻo năn nỉ lão?

Gã liền nắm tay đấm ngực thành thịch mấy cái rồi cũng lớn tiếng khóc rờn. Gã vừa la vừa nói:

- Ta ở đời là một đứa trẻ côi cút, không cha không mẹ, lang thang, phiêu bạt, chẳng có một kẻ nào đoái thương. Làm người như vậy còn chi là lạc thú? Chi bằng chết quách cho rồi?

Nguyên gã khóc đây là khóc giả, nhưng sức nhớ đến chuyện không biết phụ thân là ai, mẫu thân lại đấm thân ở chốn lầu hồng kỹ viện, bất giác nổi lòng buồn thảm, nước mắt chan hoà, thành ra khóc lóc một cách cực kỳ bi thiết thật sự.

Nhà vua nghe gã khóc nức nở, ban đầu còn ngạc nhiên, sau ngài không nhịn được lại khóc oà lên.

Bỗng nghe cánh cửa kẹt mở, Hành Điên đứng bên cửa nói:

- Mời tiểu thí chủ đi vào!

Vua Khang Hy cả mừng rảo bước vào phòng, quì xuống ôm lấy chân Hành Si khóc rống lên.

Hành Si đại sư khẽ xoa đầu nhà Vua nói:

- Si nhi ! Si nhi!

Lão Hoàng gia cũng hàng châu lã chã tuôn rơi.

Ngọc Lâm và Hành Điên cúi đầu ra khỏi thiên phòng, xoay tay khép cửa lại. Hai người thấy Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cửa cũng lơ đi như không biết, xăm xăm đi thẳng ra ngoài.

Hành Điên dường như cảm thấy vô lễ, đi được mười bước rồi quay lại hô :

- Thiên sư !

Vi Tiểu Bảo đang chú ý lắng nghe Hành Si đại sư và Vua Khang Hy xem hai người ở trong thiên phòng nói chuyện gì, nên chẳng buồn ngó đến Hành Điên .

Bỗng nghe Vua Khang Hy vừa khóc vừa gọi:

- Phụ hoàng ơi ! Hải nhi nhớ phụ hoàng đến chết người.

Hành Si đại sư nói nhỏ mấy câu, người đứng ngoài cửa không nghe rõ được.

Sau Vua Khang Hy dừng tiếng khóc và hai người đều nói rất khẽ, Vi Tiểu Bảo không nghe được câu nào.

Tuy gã động tính hiếu kỳ, nhưng cũng không dám đẩy cửa hé mở ra để nghe cho rõ hơn, mà chỉ đứng chờ ở ngoài.

Hồi lâu gã vắng nghe Vua Khang Hy nhắc tới bốn chữ “Đoan kính hoàng hậu” thì nghĩ bụng:

- Lần trước lão Hoàng gia dặn ta về bẩm tiểu Hoàng đế không nên làm khó dễ đến mục đích già, nhưng ta bịt đi không nói. Chẳng hiểu bây giờ lão Hoàng gia có hồi tam chuyển ý không?

Sau gã lại nghe Hành Si nói:

- Bốn chữ “Vĩnh bất gia phú”(vĩnh viễn không tăng thuế). Hải nhi phải thuộc lòng mới được. Đó là...

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Vĩnh bất gia phú là con mẹ nó gì mà khẩn yếu như vậy?

Sau một lúc lại nghe Hành Si đại sư nói:

- Bữa nay Hoàng nhi gặp ta một lần là quá rồi, làm trở ngại cuộc thanh tu của ta không ít. Từ nay Hoàng nhi không nên đến nữa.

Nhà Vua không đáp. Hành Si lại nói:

- Hoàng nhi phái người thị phụng ta tuy vì lòng hiếu thảo, nhưng kẻ xuất gia phải trải ma chiết là lẽ thông thường. Hoàng nhi đối đãi chu đáo quá là việc không nên...

Hai người lại nói chuyện một hồi nữa rồi thấy Hành Si lớn tiếng:

- Hoàng nhi về đi thôi và giữ mình cho thận trọng! Hoàng nhi thương yêu trăm họ là hết lòng hiếu thảo với ta đó.

Dường như Vua Khang Hy quyến luyến không nỡ dời tay.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên đi về phía cửa. Vi Tiểu Bảo vội lùi xa mấy bước, mắt nhìn ra sân.

Một tiếng kệt cửa vang lên. cánh cửa mở rộng.

Hành Si dắt tay nhà Vua đưa ra ngoài cửa, miệng tùm tùm cười.

Hai cha con nhìn nhau một lúc. Vua Khang Hy nắm chặt tay phụ thân. Hành Si nói:

- Hoàng nhi hay lắm, hơn ta rất nhiều, nên lúc nào ta cũng yên dạ. Hoàng nhi cũng đừng lo nghĩ gì hết.

Lão Hoàng gia nói rồi khẽ giạt tay ra lui vào trong phòng đóng cửa lại.

Sau một lúc bỗng nghe đánh “cạch” một tiếng. Cánh cửa đã cài then.

Vua Khang Hy gục đầu vào cánh cửa nức nở khóc hoài.

Vi Tiểu Bảo đứng ngoài cũng sa nước mắt.

Nhà Vua khóc lóc hồi lâu biết là phụ hoàng không mở cửa nữa

Nhưng cũng không chịu bỏ đi ngay. Ngài dặt tay Vi Tiểu Bảo ngồi xuống bậc đá trước thềm, lấy khăn tay lau nước mắt, ngừng đầu trông những áng mây trắng lơ lửng trên trời mà ngơ ngẩn thất thần.

Nhà Vua ghen ngào nói:

- Tiểu Quế Tử! Phụ hoàng khen người giỏi lắm, nhưng ngài không muốn để người phục thị nữa. Lão nhân gia nói là để bọn thần tử hộ vệ một cách chu đáo quá thì không phải là kẻ xuất gia.

Nhà Vua nói tới ba chữ “Kẻ xuất gia” lại sa nước mắt.

Vi Tiểu Bảo thấy Vua Khang Hy nói Lão Hoàng gia không muốn để gã phục thị nữa thì sung sướng như mở cờ trong bụng, nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt. Gã đáp:

- Những kẻ muốn gia hại lão Hoàng gia rất nhiều, vậy thánh thượng cần nghĩ cách ngấm ngấm bảo vệ cho lão nhân gia mới ổn.

Vua Khang Hy hỏi:

- Cái đó nhất định phải thế. Bọn Lạt Ma kia, tổ bà nó, không biết có âm mưu nguy kế gì?

Trước kia nhà Vua chỉ học ở Vi Tiểu Bảo được một câu “con bà nó” mấy tháng nay gã chưa được gặp ngài, bây giờ nghe ngài nói thêm một câu: “Tổ bà nó” không hiểu ở đâu ra, liền hỏi:

- Thừa sư phụ! Sư phụ lại học thêm được ở đâu một câu thoá mạ?

Nhà Vua mỉm cười đáp:

- Đây là muội tử của trăm học được ở bọn thị vệ. Nay y cùng Thái hậu cũng lên đây...

Nhà Vua nói tới đây bỗng sa sầm nét mặt nói tiếp:

- Phụ hoàng không muốn tiếp kiến bọn họ.

Vi Tiểu Bảo gật đầu.

Vua Khang Hy lại nói:

- Bọn Lạt Ma kia muốn bắt giữ phụ hoàng dĩ nhiên để uy hiếp trăm, bức bách trăm mọi việc đều phải nghe theo chúng. Hừ! Đâu có dễ dàng thế được? Tiểu Quế

Tử! Người giỏi lắm ! Lần này người lại giải cứu lão nhân gia, công trạng này không nhỏ đâu.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng Thượng thần cơ diệu toán đã tiên liệu từ trước mới phái đệ tử đến đây làm hoà thượng là có ý cất đặt cho đệ tử làm việc này. Đệ tử tự xét mình chẳng có công lao chi hết. Hoàng Thượng chẳng cần phải nô tài mà sai bất cứ ai cũng có thể làm được.

Vua Khang Hy nói:

- Người nói vậy không đúng đâu. Phụ hoàng bảo người thâm hiểu ý tứ của lão nhân gia, không phải sát thương một người nào mà giải cứu ngài thoát nạn.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài thấy lão Hoàng gia muốn tự thiêu. Ngài nói là xả thân cúng dường để tiêu ma nghiệp chướng gì đó, khiến nô tài chẳng còn hồn vía nào nữa. Thật là sợ đến té đái, vãi phân...

Vua Khang Hy thất kinh hỏi:

- Sao lại có chuyện châm lửa đốt mình ? Xả thân tiêu nghiệp?

Vi Tiểu Bảo liền thuật lại đầu đuôi câu chuyện, khiến nhà Vua toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Có điều nô tài trong lúc cấp bách phải dội một thùng nước lạnh khiến lão Hoàng gia toàn thân ướt đầm. Đây là một điều phạm tội đại bất kính. Nô tài mỗi khi nghĩ tới lại sồn gai, rùng mình.

Nhà Vua an ủi gã:

- Vì người thiết tha bảo vệ chủ nhân mới phải làm thế. Hay lắm! Hay lắm!

Vua Khang Hy trầm mặc một lúc, đưa mắt nhìn cửa thiền phòng nói:

- Lão Hoàng gia khuyên trăm phải thương xót trăm họ, vĩnh gia bất phú. Câu này chuyển trước lão Hoàng gia đã dặn người về nói với trăm rồi. Lần này chính miệng ngài căn dặn trăm, dĩ nhiên suốt đời trăm không dám lãng quên.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Vĩnh gia bất phú là cái gì?

Vua Khang Hy mỉm cười đáp:

- Phú tức là đóng thuế. Mấy vị hoàng đế triều nhà Minh cất quân đánh giặc lại xài phí cực kỳ xa xỉ thành ra thiếu tiền phải giáng chỉ bắt trăm họ đóng thuế nhiều. Quan lại nhà Minh cũng tham nhũng tệ hại. Hoàng đế tăng thuế một vạn lạng thì đại, tiểu quan viên ít ra là vợ vét đến hai ngàn vạn lạng. Trăm họ nguyên đã cùng khổ, triều đình còn năm nay bắt nộp thuế thêm, sang năm tăng phần đóng góp thì trăm họ làm gì có cơm ăn? Bao nhiêu lúa má ở vườn ruộng đều bị quan lại lấy hết. Toàn gia trong bách tính phải chết đói là chuyện thường. Do đó xảy ra chuyện dân gian nổi lên tạo phản. Thế là quan lại dồn dân vào bước đường cùng mà phải làm loạn vậy !

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Thế ra làm Hoàng đế và làm quan lại đều không tốt...

Vua Khang Hy ngắt lời:

- Dĩ nhiên là thế. Triều vua sùng trinh đời nhà Minh trăm họ trong thiên hạ đều không có cơm ăn, khắp nơi nổi lên tạo phản. Hà Nam chưa dẹp xong, Thiểm Tây đã nổi dậy. Trấn áp được Sơn Tây thì Tứ xuyên lại có biến. Nhân dân cùng túng lưu tán bốn phương chẳng qua chỉ vì đời sống. Có thể nói đời nhà Minh mất ngôi về tay bọn dân nghèo. Người hán bảo là cường khấu phản loạn. thực ra những dân lưu ly phải làm giặc cướp cũng do chính sách của triều đình đẩy họ vào bước đường này.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Nay lão Hoàng gia đã yêu cầu Hoàng thượng vĩnh bất gia phú tất thiên hạ không còn lưu manh trộm cướp nữa. Hoàng thượng đã là Diêu, Sảng, ử, Thang thì giang sơn bền vững như bàn thạch. Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Vua Khang Hy nói:

- Muốn thành Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang đâu phải chuyện dễ dàng? Có điều người Mãn Châu chúng ta vào làm Hoàng đế ở Trung nguyên dù sao cũng còn hơn bọn hô quân vô đạo đời nhà Minh thì mới khỏi hổ thẹn với trăm họ trong thiên hạ.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Những bạn hữu trong Thiên Địa Hội cũng như ở Mộc Vương Phủ đều nói quân Thát Đát nhà Mãn Thanh chiếm đoạt giang sơn của người Hán ta, chẳng một ai là không nghiêng răng căm hận. Thế mà tiểu Hoàng đế lại bảo các Vua chúa đời nhà Minh đều là hôn quân chẳng ra gì, chỉ có Hoàng đế Thát Đát nhà y mới là những nhân vật tử tế. Xem chừng con người tự cho mình là hay là đẹp bao giờ cũng có.

Vua Khang Hy lại nói:

- Phụ Hoàng vừa bảo trầm: Mấy năm nay lão nhân gia đóng cửa tu hành, nghĩ lại những hành vi ngày trước rất lấy làm hổ thẹn và kinh hãi đến toát mồ hôi.

Nhà Vua dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Vua Sùng Trinh nhà Minh bị tên lưu khấu Lý Tự Thành bức tử. Ngô tam Quế qua nhà Đại Thanh chúng ta mượn quân đánh bại Lý Tự Thành trả mối đại cừu cho Hoàng đế nhà Minh. Thế mà trăm họ người Hán chẳng những chẳng cảm ơn nhà Đại Thanh, lại còn coi chúng ta như kẻ thù, người có biết tại sao không ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đó là tại chúng hờ hững. Trong thiên hạ số người hờ hững rất nhiều mà kẻ thông minh có ít, hoặc họ là những kẻ quên ân phụ nghĩa.

Vua Khang Hy nói:

- Không hẳn là như vậy. Người Hán kêu bọn ta là rợ Hồ, là người ngoại quốc đến chiếm đoạt giang sơn gấm vóc của họ. Sau khi quân Đại Thanh vào quan ải đi tới đâu giết người phóng hỏa tới đó, khiến họ căm hận người Mãn châu chúng ta thấu xương.

Vì Tiểu Bảo nguyên là người Hán, nhưng Vua Khang Hy cho gã nhập tịch làm người Mãn Châu theo dòng chính Hoàng kỳ, nên khi nói với gã tự xưng là "chúng ta", coi gã như người Mãn Châu chính cống.

Thực ra bàn về quốc gia đại sự, Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu tý gì. Vì nhà Vua mới cùng lão Hoàng gia tương hội, trong lòng kích động quá chừng. Ngài nhớ tới những điều giáo huấn của phụ hoàng liền kéo tên tiểu bằng hữu thân tín đàm luận cho hả hơi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Khi nô tài còn ở Dương Châu cũng được nghe người ta nhắc tới vụ quân Thanh giết người rất thê thảm ngày trước...

Vua Khang Hy thở dài ngắt lời:

- Những vụ Dương Châu thập nhệch, Gia Định tam đồ, số người bị tàn sát không biết bao nhiêu mà kể. Đó là những việc làm đại ác do nhà Thanh chúng ta gây ra. Chuyến này ta trở về kinh sẽ giáng chỉ miễn thuế cho thành Dương Châu và đất Gia Định trong ba năm.

Vì Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Người Dương Châu ba năm không phải đóng thuế thì trong túi ai cũng có tiền, việc làm ăn ở Lệ Xuân viện sẽ cực kỳ hưng thịnh. Ta phải tìm cách khiến cho tiểu Hoàng đế phái ta đến phục vụ ở Dương Châu để thăm viếng má má và bảo

người đừng làm gái điếm nữa, tự mình mở ba nhà kỹ viện. Ta làm lão bản đánh bạc mười ngày cho thoả thích cũng gọi là "Dương Châu thập nhật".

Gã đang khoan khoái trong lòng, bỗng nghe nhà Vua hỏi:

- Tiểu Quế tử ! Người nghĩ như vậy có hay không ?

Vì Tiểu Bảo vội tâu:

- Hay lắm! Hay lắm! Như vậy mọi người đều có cơm ăn, không có ai tạo phản nữa.

Vua Khang Hy nói:

- Mọi người có cơm ăn nhưng chưa chắc đã hết kẻ tạo phản. Khi người ra khỏi kinh thành có sai thị vệ đưa về cho trăm một người nói là nghịch tặc ở Vương ốc Sơn. Trăm đã đích thân tra hỏi hần mấy lần...

Vì Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi, đứng lên tâu:

- Hoàng thượng đã dặn dò nô tài không nên can thiệp vào những chuyện vu vơ. Từ nay nô tài không dám thế nữa...

Nhà Vua phán:

- Người hãy ngồi xuống. Việc đó người làm rất đúng, chứ chẳng phải chuyện vu vơ. Vậy từ nay người cứ can thiệp, càng nhiều càng hay.

Vì Tiểu Bảo vâng dạ luôn mấy tiếng mà trong lòng chẳng hiểu ra sao.

Vua Khang Hy khẽ nói:

- Sở dĩ trăm sai thị vệ khiển trách nhà ngươi là để che tai mắt mọi người khiến bọn phản tặc không đề phòng.

Vì Tiểu Bảo mừng quýnh nhảy lên một cái rồi ngồi xuống, khẽ nói:

- Nô tài hiểu rồi. Té ra Hoàng thượng sợ Ngô Tam Quế chột dạ.

Vua Khang Hy nói:

- Ngô Tam Quế có ý tạo phản hay không hiện giờ chưa biết chắc. Nhưng hần không hết dạ thần phục. Hần khinh khi trăm nhỏ tuổi nên chẳng coi vào đâu.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vậy Hoàng thượng thi hành chút thủ đoạn nhỏ mọn cho hần biết đời. Ngô Tam Quế tổ bà nó đã là cái thá gì ? Hoàng thượng chỉ chìa một ngón tay là quét hần một chiêu “Hoành tảo thiên quân, cao sơn lưu thủy...”

Vua Khang Hy mỉm cười phán:

- Người dùng hai thành ngữ này không trúng, phải nói là chìa một ngón tay út ra hoành tảo thiên quân giết gã tôi bởi như nước chảy hoa trôi.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Nô tài đi làm hoà thượng mấy tháng, học vấn chẳng tiến thêm một chút nào. từ nay mong được kê cận sư phụ để dùng thành ngữ Hoành tảo thiên quân khiến người nghe phục lẫn ra như nóc chảy hoa trôi.

Nhà Vua không nhin được bật cười khanh khách. Nổi uất ức trong lòng vội bốt đi nhiều, ngài khẽ nói:

- Thằng cha Ngô Tam Quế có tài dụng binh mà dưới trướng lại đông tinh binh mãnh tướng. Nếu hắn thật có ý tạo phản tất liên minh với Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến, Thượng Khả Hỷ ở Quảng Đông. Ba nơi phiên trấn này mà hợp lực thì thật là lợi hại. Chúng ta phải từ từ chuẩn bị, sắp đặt mưu mô rồi mới cử động. Một khi khởi sự là phải làm cho Ngô Tam Quế tổ bà nó, thất bại tôi bởi như nước chảy hoa trôi, té đái vãi phân.

Vua Khang Hy là người cần mẫn hiếu học, hàng ngày ngoài những lúc làm việc triều chính lại đến nghe bọn thị giảng, thị đọc ở viện Hàn lâm đọc thơ giảng sách. Nào “Kinh Thi có câu”, nào “Đức thánh nói rằng” . sách thánh hiền đọc nhiều quá toàn những chuyện khô khan. Đột nhiên nhà vua được nghe những câu “Tổ bà nó”, “Té đái vãi phân” tuy thô tục nhưng cũng thấy vui vui, liền bắt trước nhưng chỉ khi nói với Vi Tiểu Bảo mới đưa ra dùng.

Hôm nay nhà Vua gặp Phụ Hoàng vừa hoan hỷ vừa bi thương, nhưng thân cận chưa được nửa giờ đã bị đẩy ra ngoài cửa, chẳng biết từ nay còn có dịp nào tái ngộ nữa hay không, trong lòng rất là khó chịu.

May có Vi Tiểu Bảo nói năng thú vị làm vui nổi uất ức đi nhiều. Khi bàn tới việc trừ phản dẹp loạn, ngài lại nổi hùng tâm.

Nhà Vua đứng dậy đi ra ngoài sân mấy bước, hai tay bê mấy hòn đá bày hàng dưới đất, miệng nói:

- Hắn có tứ vương. Nào Đông biên, nào Tây biên, nào Bắc biên phải phân khai ra không để chúng liên hiệp lại với nhau. Lại còn Dịch Nam Vương Khổng Hữu Đức, nhưng may thằng cha này chết rồi, chỉ để lại mỗi đứa con gái thì cách đối phó chẳng khó khăn gì.

Nhà Vua nói dứt lời bèn tung chân đá một hòn đá hất ra ngoài, rồi nói tiếp:

- Cảnh Tinh Trung thần dũng hơn đời song là kẻ vô mưu cũng chẳng có chi đáng ngại. Chỉ cần làm cho hắn không liên minh được với họ Trịnh ở Đài Loan là xong.

Nhà Vua lại đá một hòn đá đi rồi nói tiếp:

- Thượng Khả Hỷ thì phụ tử bất hoà. Giữa hai cha con hắn cũng thành thế nước lửa nhằm khuynh loát nhau, chắc chẳng làm nên trò gì.

Khối đá thứ ba liền bị hất tung đi. Chỉ còn lại một khối đá lớn nhất. Nhà Vua nhìn chăm chú vào khối đá này, ngơ ngẩn xuất thần.

Vi Tiểu Bảo cất tiếng hỏi:

- Tàu Hoàng Thượng ! Phải chăng đây là Ngô Tam Quế ?

Vua Khang Hy gật đầu:

Vi Tiểu Bảo mắng liền:

- Thằng giặc thối tha này ! Sao mi không chết đi ! Khiến cho đức Hoàng đế phải vì mi mà tổn thương cân não. Tàu Hoàng thượng ! Xin Hoàng thượng đá vào người hắn.

Vua Khang Hy cười ha hả, nổi dạ trẻ thơ, quả nhiên vạch quần đá vào phiến đá.

Ngài cười nói:

- Người cũng đá vào đi !

Vi Tiểu Bảo cười rộ. Gã vừa đá vừa cười nói:

- Hồi sách này kêu bằng vạn tuế gia cao sơn lưu thủy. Tiểu Quế Tử...Tiểu Quế Tử ...

gã chợt nhớ tới chuyện thầy đồ nói chuyện Tam Quốc có một hồi kêu bằng “Quan Vân Trường thủy yểm thất quân” liền nói tiếp:

- “Tiểu Quế Tử thủy yểm thất quân”.

Vua Khang Hy không nín được lại cười ha hả, ngài vừa thất quân lại vừa nói:

- Sau này mà chúng ta bắt được tên giặc thối tha kia thật sự thì đá vào người hắn.

Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Hoàng đế ra chiều căn hận Ngô Tam Quế thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

- Ta cùng bọn Mộc Vương Phủ đã đánh cuộc về vụ này. Thế là phe mình ăn chắc đến quá nửa rồi.

Vua Khang Hy lại ngồi xuống thêm đá.

Bỗng nghe ngoài miếu có tiếng bước chân vang lên mà không có tiếng hét lác, hiển nhiên có nhiều người đang tụ tập bên ngoài.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Xem chừng bọn chúng đã bắt được hết những quân ác Lạt Ma rồi. Hoàng thượng quả là hồng phúc tây đình, kéo quân tới nơi vừa vạn quét một mẻ lưới bắt sạch.

Nhà Vua đáp:

- Không phải chuyện ngẫu nhiên đâu. Trẫm được mật báo của người liên phái người đi dò xét. Sau khi hay tin phải lập tức lên đường mà cũng chậm mất một bước để bọn Lạt Ma làm kinh động phụ hoàng. Nếu không được người khôn ngoan thì trẫm phải suốt đời ôm hận chẳng thể nào vẫn hồi được tội lỗi.

Vi Tiểu Bảo lấy làm kỳ hỏi:

- Nô tài có mật báo gì Hoàng thượng đâu ?

Vua Khang Hy đáp:

- Trẫm phái thị vệ đến chùa Thiếu Lâm truyền chỉ. Chúng nói là gặp một tên Mông Cổ Vương tử, mấy tên Lạt Ma, lại còn mấy tên võ quan nữa. Có đúng thế không ?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đúng thế !

Vua Khang Hy phán:

- Người căn dặn bọn thị vệ ngăn ngâm điều tra. Mấy gã đó làm việc rất đặc lực. Chúng tra xét được tên Mông Cổ Vương tử tên gọi Cát Nhĩ Đan, thuộc bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ ở Mông Cổ, còn tên võ quan là Mã Đảo, làm tổng binh dưới trướng Ngô Tam Quế. Bọn chúng cấu kết với bọn Lạt Ma mưu đồ phản nghịch, toan làm điều bất lợi cho phụ hoàng.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi đánh đét một cái tâu:

- Quả đúng thế thật. Nô tài thấy bọn chúng nấp nánh thập thò, biết ngay chẳng phải hảo nhân, nhưng không ngờ lại là bộ hạ của tên cầu quan Ngô Tam Quế .

Thực ra họ tên cùng lai lịch bọn kia gã đã biết rồi. Gã sai bọn Triệu Tề Hiền điều tra là có ý vu hãm Ngô Tam Quế . Không ngờ vụ này lại dẫn dụ tiểu Hoàng đế hấp tấp lên Ngũ Đài Sơn .

Vua Khang Hy nói:

- sau khi ba bọn này chia tay, thị vệ Trương Khang Niên liền theo dõi bọn Lạt Ma nghe được bọn chúng tụ tập rất đông lên Ngũ Đài Sơn để tróc nã một nhân vật trọng yếu. Trương Khang Niên lại không hiểu là việc trọng đại, mấy ngày mới về kinh tâu trình cho trẫm hay. Trẫm nghe tin này không nóng ruột sao được ? Lập tức trẫm giáng chỉ lập tức đăng trình. Nhưng một vị Hoàng đế ra khỏi kinh thành, chuẩn bị hành trang, tiền hô, hậu ủng tốn nhiều thời giờ thành ra đến đây chậm mất một ngày.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***